

ВАЖНО РЕШЕНИЕ НА ВКС!

Русенският съд обвинил някакъв тарикат, че е измамил нотариус. ВКС оправдава тариката с аргумента, че нотариусът не може да бъде измамен! Това е много важно решение, защото досега си мислех, че измамникът Станимир Кожухаров, представял се за пълномощник на майка ми, може да бъде обвинен, че е подвел нотариус Иван Иванов 007. Оказва се, че Станимирчо е едно нищо. Той никога не би успял да продаде земите на майка ми, ако нотариусът си беше отварял очите. По същата логика, прокурори и съдии също не могат да бъдат измамени. А в нашия случай пр. Ивета Маркович е била измамена от нотариус Иван Иванов 007, който заявил, че всички документи по сделките със земите на майка ми са изрядни. Съдиите от Районен и Окръжен съд - Плевен на свой ред са били измамени от пр. Маркович. Така се образува цяла верига от измамени юридически компетентни лица, които не би трябвало да се оставят да бъдат измамени!

(изпратено от мен по имейл на 12.01.2015 до нотариус 007 и пр. Маркович)

Р. Стоянова

Из Решение на ВКС № 550 от 11 ноември 2010г.

<http://domino.vks.bg/bcap/scc/webdata.nsf/Keywords/2CBADD7F97F68199C22577E600568678>

“Независимо, че съобразно действащата законодателна уредба нотариусът не е включен в системата на съдебната власт- съд, прокуратура и следствие, осъществяваното пред него нотариално производство е вид охранително производство, регламентирано от правилата на ГПК. **Поначало, охранителните производства, част от които са и нотариалните, по своята правна същност представляват съдебни производства, които се развиват пред надлежния компетентен орган- съд или нотариус.** Ето защо, съдебният характер на охранителните производства, дори и когато те не се осъществяват пред съд, а пред нотариус, е основанието и по отношение на тях да се прилагат редица правила, уреждащи съдебните производства. Именно от тази специфика на охранителните производства следва също, че осъществяването им е по същество **юрисдикционна дейност**, с присъщите за това изисквания за съдийска независимост и задължение за разкриване на действителните отношения между страните (Вж чл. 17 и 24 ЗННД). В този смисъл, не случайно законодателят изрично е уредил **задължението на нотариуса да извършва прецизна проверка** на собствеността на имота, при издаването на нотариален акт при сделки, с които се прехвърля правото на собственост, или се учредява, прехвърля, изменя или прекратява друго вещно право върху недвижим имот, като е уредил и способите за доказване на собствеността- чл. 586 ГПК (Вж. и аналогичните по съдържание норми на чл. 482 от отменения ГПК, действал към момента на извършване на инкриминираните сделки). Този извод остава непроменен и след влизането в

сила на Закона за нотариусите и нотариалната дейност (ЗННД), според който нотариалната професия е уредена като свободна и да представлява частна дейност, тя се развива под контрола на съответен държавен орган- Министъра на правосъдието. От казаното до тук следва, че и при действието на цитирания закон, нотариусът продължава да осъществява по същество същата по съдържание и обем **съдебна функция, възложена му от държавата, по правилата на ГПК**. Все в същата насока са и аргументите за териториалната принадлежност на всеки действащ нотариус към съдебния район на конкретен районен съд на територията на РБ, за упражняването на нотариална дейност на съдиите по вписванията при съответния районен съд, при определени условия, или на районните съдии, в районните съдилища, където няма съдии по вписванията, за изискването към нотариуса за притежаване на юридическа правоспособност по З.. В същата насока е и Р 461-2004- II н.о.

Ето защо, както и съдията, който се произнася по искане в охранителното гражданско производство, или по гражданскоправен спор, **нотариусът, при осъществяването на нотариални действия, дефинитивно не може да бъде адресат на измама**. Обратното би довело до приемане на абсурдната теза, допускаща дори и само теоретично възможността съдията да бъде въведен в заблуждение, че например искът, предявен от ищеца е основателен, с аргумент, че претенцията му е подкрепена с неистински, преправени, или документи с невярно съдържание, представени по делото. Подобна теза категорично и безусловно е отречена и в доктрината от проф. Ив. Н., в „Наказателно право на Н.. Особена част, том I”, изд. 1956г., който се е позовал и на съществуващата още тогава съдебна практика (Р 648- 54- I). До настоящия момент това становище не е ревизирано нито от теорията, нито от практиката, а и липсва каквото и да било основание това да бъде сторено.”

Коментар: Отлични обяснения за отговорната професия на нотариуса – като съдия е.

Р. Стоянова

Варна, 27.05.2016